ANY LIV.—BATALLADA 2749 BARCELONA 25 DE FEBRER DE 1922

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM 20. 2º
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA SETMANA ANGLESA

— Que no'm coneixes, Míster?
— Sí; ets l'irlandès d'Espanya.

De l'ou a la castanya. Oi que no se sembla de res al Batlle de Cork?

— Un cau de nacionalisme?... No s'ho creguin. Al contrari; això ara és l'Ulster català.

—Ja som aquí!... I amb aquella alegria!...
—Ah, sí?... Doncs mira que, d'*anglesos*, a Barcelona, no'ns en falten, grácies a Déu.

La Diferència

El Imparcial, de Madrid, ha censurat els breus discursos que van ésser pronunciats al Palau de la Diputació amb motiu de la visita que feu a la Mancomunitat de Catalunya l'almirall de l'esquadra anglesa. Al diari madrileny li sap greu que els catalans manifestin, davant els estrangers, els seus ideals autonomistes. El confrare no en té prou amb que Catalunya vegi negat el seu dret a governar-se per si mateixa, i encara ens voldria prohibir que exposessim públicament les nostres aspiracions.

Precisament aquest estat d'esperit dels anticatalans posa més de relleu la diferència entre l'Estat espanyol i l'Estat anglès, diferència que en termes de la més estricta correcció diplomàtica, respectaren el diputat català i l'almirall britànic en els seus discursos respectius. La distància material entre Madrid i Londres és molt gran. Però és major encara la distància espiritual.

Mentre la Gran Bretanya concedeix amplíssimes llibertats a Irlanda i a Egipte, pobles que han apel·lat a la violència, Espanya es nega a les més petites concesions a l'ideal autonomista de la nostra terra, que ha situat el seu plet, avui per avui, en el terreny pacífic i jurídic.

Aquesta diferència entre Anglaterra i Espanya no l'han creada els discursos del Palau de la Diputació. Es una realitat viva. Els centralistes espanyols, si no tinguessin tant tancats els ulls i el cor, haurien sentit en els darrers anys la influència dels fets europeus. I en veure el reconeixement general de les velles nacionalitats dominades, compendrien que Catalunya no pot ésser una excepció trista en mig del triomf del nacionalisme al món.

PER RUSSIA

Per primera volta s'ha produït una solidaritat d'Espanya amb el món, i aquesta solidaritat ha estat per la més insospitada de les causes, per l'adhesió a la pietat universal promoguda per Rússia. Durant la guerra, s'era germanòfil o francòfil per un sentiment de guerra civil. Erem entusiastes d'Alemanya o de França a través de les nostres idees, no pas per la quantitat de justícia de les dues causes.

Avui no's pensa més que amb Rússia. Real o fictici, espontani o artificial, el sentiment envers la tragèdia russa se produeix exactament igual que en el reste de la terra. Espanya, aquesta vegada, no s'espanyolitza, s'humanitza. Fins aquelles distincions o aquells subratllats que's fan arreu d'Europa, atribuïnt la catàstrofe a la política bolxevic, an aquí no's donen, seguint-se els consells d'En Nansen, que ordenen fer la caritat amb estricte cristianisme.

Espanya, aquesta vegada, ha estat superior a França. El govern francès ha regatejat el seu socor, i periòdics oficiosos com *Le Temps* han insistit en que la responsabilitat completa és dels soviets. Com si els soviets haguessin deturat la pluja en la regió del Volga i haguessin obert les seves terres resseques! Fins aqueix gran intel·ligent, que és En Charles Maurras, s'ha produït com un gran canalla. «No donem res als russos—ha dit—perquè d'ells és la responsabilitat, i socorrent-los afermarem el sovietisme, retrassant la revolta». Maurras és un Lenine a l'inrevés. Pel seu doctrinarisme, deixaria morir la humanitat. Però des d'ara, ja sabem que els famosos monàrquics francesos no tenen res que veure ni amb Nostre Senyor Jesucrist, ni amb la solidaritat humana en el dolor.

I hem de remarcar, també, torturant nostre patriotisme, que Madrid ha estat superior a Barcelona, que Espanya ha estat per damunt de Catalunya. Ells, i i no pas nosaltres, han tingut primacia en aqueixa solidaritat humana, escoltant la veu d'En Nansen que nosaltres no hem sentit. I ara, o hem de rebutjar-la aquesta solidaritat, que és la d'Europa, o hem de seguir la iniciativa de Madrid, caient en un provincianisme, el pitjor de tots, car és espiritual.

Però no hi fa res. El drama és massa enorm per a clavar en ell les nostres suspicàcies territorials. Per damunt de Madrid i de Barcelona, per damunt de les polítiques i de les rencúnies, deu estar la misericòrdia davant d'aqueix espectacle apocalíptic d'una terra llunyana, on moren milions d'homes, on seguiran morint milions d'homes, si no'ls hi portem una eficaç fraternitat.

PARADOX

El fuet

Altra vegada alcen a Madrid el fuet contra els catalans. En mig de paraules de hipòcrita elogi i de frases d'afalag, es burlen del nostre idioma i volen negarnos el dret del seu ús lliure. Heu's aquí on venen a parar totes les seguretats d'amor a Catalunya que a cada punt prodiguen, sense que ningú els ho demani, els polítics i els diaris del centralisme espanyol.

El diari *A B C*, que anys enrera es fingia amic de Catalunya i que mostrava una certa simpatia per les més moderades aspiracions del catalanisme, es manifesta avui, desvergonyidament, amb tot el seu caràcter anticatalà. No sols acull a les seves planes les rucades d'En Pau Parellada, sinó que predica a cada punt contra el lliure ús de la llengua catalana en el terreny públic. La gent de *A B C* ens fa el gran favor de permetre'ns que usem la nostra pròpia llengua en el clos de la vida familiar.

Aqueixa gent no sap que els atacs a la nostra llengua, com al nostre dret, com a tot allò que constitueix l'espiritualitat nacional de Catalunya, són els que més ens fereixen i més ens indignen. No podem tolerar els fums de dominació que pren sovint la gent de la raça hegemònica. Ells es creuen que són els senyors, i que nosaltres som els criats, i que ja fan prou si ens deixen viure. Així, quan discuteixen amb nosaltres, no ho fan d'igual a igual, sinó que alcen el fuet, en senyal de dominació i com a amenaça de càstic.

Però la raça nostra no s'ajup sota el fuet. I fins quan es troba en la impossibilitat material de tornar els cops, sent en la seva ànima l'invencible rebel·lió contra el règim que li nega l'ús dels seus drets nacionals i humans.

L'esperit de Catalunya està cada dia més influït per la resurrecció de les característiques nacionals del nostre poble. Es inútil que els centralistes ens vulguin fer por amb els seus crits i amb els especs del seu fuet tiànic. Els catalans seguim, en aquesta qüestió, un camí dret. Potser no anem tan depressa com caldria. Però sabem on anem, i això és la cosa essencial. Qui sap on va, arriba a lloc.

FULMEN

El cap de turc

Els catalans som amics de concretar. Abracem poc i estrenyem força. Necessitem l'home representatiu per a posar en ell tots els nostres amors o tots els nostres odis. En Lerroux, donà força al partit radical. La «Lliga», fora un casinet de barri si no tingués En Cambó. L'Esquerra Catalana no ha pogut aixecar mai el cap de terra, malgrat les seves fondes arrels en la consciència catalana, perquè ha tingut massa savis i li ha faltat l'home.

Per a exterioritzar els nostres odis, també necessitem personalitzar-los. Hi hagué un temps en que tota la premsa madrilenya vomitava injúries contra Catalunya. Els catalans arronçaren les espatlles davant les insolències de *El Imparcial* i deixaren de llegir-lo. Del reste de la premsa tampoc se'n feu gaire cas. Necessitavem un cap en qui desfogar les nostres ires i prenguerem per cap de turc al pobre don Clodoaldo, home de carn i òssos que ha passat a ésser l'imaginat *Senyor Esteve* de l'espanyolisme rabiós.

Mort, al cel sigui, el malaventurat don Clodoaldo, vàrem quedar sense ninot a qui tornar les pilotes, que ens tiraven els enemics de Catalunya i cercant, cercant, vàrem descobrir al senyor Royo Vilanova que ens va entretenir una bona temporada.

Tot cansa i al cap d'un quant temps les tarambanades del senyor Royo Vilanova, ja no'ns produïen cap efecte. L'invasió dels catalans a Madrid, esborrava asprors i, segons conta En Vinardell, els madrilenys ja esmalten les seves converses amb cada: «Ola, noi!; Això mateix!», que la Porta del Sol sembla el Pla de la Boqueria. El pla de l'òs ja ho era.

A l'últim la sórt ens ha proporcionat un altre cap de turc. En Pau Parellada aquí a Catalunya no'ns servia de res i disfressat de «Melitón González», vàrem endossar-lo als madrilenys, que se'l van empassar com un caramel, riuen les bajanades *literarias* i *artísticas* que unes vegades amb la ploma i altres vegades amb el llàpiç, però sempre amb els peus, s'empescava per a *solaz* dels paus de Castella.

Aquesta vegada l'entreteniment ens durarà poc, perquè En Pauet de cà'n Cantorer de Valls, no dona gran cosa de sí i ja veiem que aviat tindrem de substituir-lo.

A qui li tocarà ara?

JEPH DE JESPUS

Del panorama espanyol

En un poble d'Andalusia s'ha enfonsat l'edifici en el qual estava instal·lat el Jutjat.

És tracta d'una casa vella, naturalment, destinada a Presó, Arxiu notarial, Jutjat i Rectoria, tot a la vegada.

Pes material i càrrega representativa. No és estrany que les parets diguessin «prou!», i hagin cedit.

Per un casalot són realment masses coses, el Jutjat, l'Arxiu notarial, la Rectoria i la Presó.

En cert modo, equival l'ensorrada a un símbol. S'enruna la casa i cauen les institucions que en ella tenien la sucursal.

Presó, a la quí sap qui hi fa cap i per lo que, a lo millor, la utilitzarien els que manen.

Jutjat, que anem a saber la mena d'assumptes que s'hi ventilarien.

Arxiu notarial, en el que poden guardar-se coses bones i dolentes.

Rectoria... que no en parlem.

El succés presenta un costat graciós. El Jutjat, la Presó i l'Arxiu notarial han quedat al carrer.

La Rectoria, en canvi, s'aguanta ferma, segons diuen. Vé de que en tant ha descuidat l'Estat la conservació dels dominis reservats a l'administració, ha anat apuntalant el capellà la part a ell destinada.

Veritablement, no pot donar-se un retrat més perfecte de lo que és Espanya. Sorgeix una desfeta, esclata una commoció i s'enfonsen els organismes civils.

L'únic que sempre queda en peu és l'Església, que té més vides que un gat.

Per a completar el quadro, la nova tramesa aquests dies de Madrid, relativa a l'alcalde de Lizárraga, del que s'ha descobert que no sap firmar.

Qualques periodistes s'han aprofitat de la ignorància de l'alcalde, per a dir que no hi ha dret a voler civilitzar als moros, tenint a casa autoritats d'aquesta mena.

Amb la mà damunt del cor, declarem que no n'hi ha per a tant, en concepte nostre, al menys. Una estadística dels alcaldes analfabets, faria caure als periodistes madrilenys de l'ase que munten.

Els alcaldes que no saben firmar, seran a Espanya a dotzenes. Els que'n sàpiguen amb prou feines, es comptaran per centenars. Els que sabent-ne, es comporten com si no'n sabessin, sumaran milers. Per què, doncs, blasmar l'infeliç batlle de Lizárraga?

Aquest home, que no sap firmar, coneix potser, en canvi, a la perfecció, el medi de volcar el cens en favor del candidat que convingui. Si no sap d'escriure, però sap ficar a la presó, en un moment donat, al veí o foraster que destorbi, què més pot demanar-se-li?

L'Ordre, la Justícia, el Dret, reposa a Espanya en alcaldes com el de Lizárraga, mereixedors de que la premsa s'ocupi d'ells amb un xic més de mesura i de respecte del que sol emplear.

El poble d'Andalusia, en el que s'enfonsen les oficines públiques, i el batlle de Lizárraga, són coses representatives.

SI EM FESSIN PAPA

Si un jorn jo fos cardenal
i el conclavi a mi em fes Papa,
ho faria diferent
de tots aquells que fins ara
han governat el timó
de la nau dita cristiana.
Vicari de Jesucrist,
en la doctrina d'eix martre
calcaria mon treball
nodrit d'austeritat santa.
Borraria les costums
luxoses, nocives, vanes,
que en nom de la religió
guarda l'església romana.
Em vendria el Vaticà
que tants milions acapara,
i donaria els diners
a la misèria afamada
qu'és l'anatema més gran
de la pompa vaticana..
I correria pel món
com feia Jesus, sens casa,
i predicaria el Bé
de la gran família humana.
Totes les autoritats
de l'escola eclesiàstica
aboliria de cop
per inútils i per cares.
I diria que'l bon Déu
vol fets i no xorques frases;
Déu vol la bondat del cor
i la puresa de l'ànima;
vol sincera humilitat
i generositat magna
per a tots els sers volguts
a sa voluntat i imatge.
Preconitzaria ferm
la modèstia sempre sana,
tolerància, germanor,
i senzillesa ben franques;
l'instrucció com a remei
de l'imbecilitat crassa,
i que treballés tothom
despreciant litúrgies ràncies
per a fé a l'hom, no feliç,
prô més digne i menys barbre.
...I diria tot això
amb consciència sobirana,
convençut que en mon treball
cercaria creu sangnanta;
que qualque Judes traidor
que entre els homes mai hi manca,
se'm vendria, cínic, vil,
als faritzeus que al món manen.
..I moriria content
d'ésser el primer sant Pare
que més s'hauria apropat
an aquell bondadós àcrata
que aimava tant als humils
com als potents afrontava...

ANDRESITO

La benedicció del Sant Pare

Diuen els diaris que al ésser elegit Aquiles Ratti, que prengué el nom de Pius XI, feu ressorgir l'antiga costum de saludar al poble i beneir-lo, des dels balcons del Vaticà, i que digué que la seva benedicció desitjava s'extengués a tot el món, en senyal de pau i de germandat

Pius XI degué fer-se càrrec de l'anormalitat d'unes nacions que no apaguen les seves ànsies de lluita, que acumulen altra vegada elements de combat. Tan de bó que al implorar la protecció divina, com a representant de Déu a la terra, la seva benedicció pogués tindre l'eficàcia d'una tranquil·litat sospirada.

Però, ah! que els pobles venen essent inhumans i els homes segueixen forjant l'odi en les entranyes d'una humanitat prenyada d'inquietuts. La raó inexorable del més fort encara estableix el seu imperi damunt de la terra, matant les esperances de redempció de les nacionalitats oprimides. La veu de llibertat és ofegada per una tirania despòtica i encara són profanades les cendres dels herois que han ofert la seva vida en holocauste de la seva terra, no brandant el fusell en lluites guerreres d'un caient inhumà sinó parlant al poble amb el llenguatge de la veritat.

La benedicció del Sant Pare creiem que passarà damunt d'Europa com una cerimonia de ritual, obligada, reglamentària. El bon desig de Pius XI s'estrellarà davant d'un convencionalisme malestruc que alimenta discòrdies i enderroca voluntats. El curs evolutiu de l'humanitat inquieta no adquireix la màxima intensitat d'una lluita efectiva exigida pels bons temps. Els redemptors encara mereixen el dictat de ridícols Quixots.

I potser fins les riqueses representades pels munts d'or i pedreria del Vaticà, per aqueixa tiara quin valor es fa ascendir a 15 milions, són una paradoxa dins de la misèria dels pobles i fins dins de la màxima significació de pobresa i d'humilitat assenyalada per Jesucrist. El poble passa amb posat llastimós per davant d'aqueixes immenses riqueses materials i assenyala una inconseqüència que posa flames de indignació en la seva ànima. I és per això, potser, que la benedicció del Sant Pare no resulta efectiva.

FERMÍ PALAU CASELLAS

Lo millor, resta per dir

Sigué En Lerroux, el que parlà un dia dels regidors que ho són per dret diví. El capdill radical assenyalava amb la dita a la sèrie de senyors Marianos que després de fer tots els papers de l'auca per a anar amb candidatura, no's recorden, un cop elegits, de la mare que els va posar al món.

Aitals rampells d'independència, es donen, generalment, en homes que el partit, excessivament generós i obedient, treu de l'anonimat en que viuen. En persones a les que després de molt pidolar, de apel·lar a totes les influències, ha d'imposar el quefe per la força.

El candidat d'aquesta mena, a l'endemà del triomf sol estarrufar-se com un

Batallades de tot arreu

MISERICÓRDIA

De les columnes de *El Sol*, Gregori Martínez Sierra ha dirigit a tots els homes de voluntat un cridament a favor dels afamats russos

Quantes persones vulguin cooperar an aquesta obra humanitària poden dirigir llurs donatius a don Gregori Martínez Sierra, direcció de *El Sol*, Larra, 8. Madrid.

Martínez Sierra eloqüentment, amb tota la eloqüència que dóna la elevació espiritual, ha cridat a tots els homes de bona voluntat, siguin de la classe que siguin, vinguin d'on vinguin, pensin com pensin, per a que, malgrat tan sols sigui per un moment, esmercin tot el seu esforç per a apaigavar la fam que de no posar-hi atur serà la causa de la mort de bona part del poble rus

Ell, En Martínez Sierra, s'ha eregit en capdavanter d'aquesta creuada de misericòrdia, perquè

G. Martínez Sierra

sols pòdia ésser ell o un com ell, un home que sapiguent deixar tota mena de prejudicis, pensés tan sols que no és prou forta la raó de la probable intranquilitat del món sencer davant la seguretat de la pèrdua d'una vida humana.

Calia que una ànima plena d'aquest sentiment, tan esbombat i tan poc comprés, de caritat, vibrés al capir els sofriments mai prou imaginables que els pobres russos mancats fins de ço més precís passarien abans la mort no els lliurés del seu infern.

Nosaltres, com ell, demanem a tots els que sentin que dins d'ells queda malgrat no més sigui un xic de raó, es digui com es digui, que posin el seu esforç a contribució, per petit que sigui, i així per la nostra part ho farem.

Que l'obra d'En Martínez Sierra es vegi corresposta. Cal pensar que el nostre egoïsme pot ésser la mort d'un consemblant.

L'ORDRE EN EL MÉXIC

La situació mexicana que de tard en tard commou al món segueix tan enredada com sempre.

Desmentint les bones noves que d'aquella terra rebíem, venen els comunicats innovant fusellament darrera fusellament

La inestabilitat dels governs an aquell país, fa que aquells per mantindre's en el seu lloc portin al grau més extrem la repressió.

Darrerament, malgrat el mal efecte que això hagi pogut causar, el govern mexicà ha fet us dels anomenats escamots d'execució per a obtindre el manteniment de l'ordre. No cal dir que aquests escamots fan de les seves pegant a tort i a dret.

Una de les víctimes d'aquesta repressió n'ha estat el general Antoni Prudéna, ex comandant de les tropes federals de l'Estat de Chihuahua, condemnat a l'última pena per judici sumaríssim.

Caldria sapiguer si el desordre d'aquell poble prové de l'aligot que té al costat.

SERÁ GÈNOVA

Després de tant discutir, de tant parlar, de tant desitjar el restabliment de la normalitat europea; quan tothom xifrava desesperances de que això fóra realitat un cop reunida la Conferència de Gènova; quan ja s'han agotat tots els arguments possibles basats en la passada i futura sort de Gènova, té, ara resulta que ni se sap a punt cert quan se celebrarà i ço millor ni si serà Gènova la elegida.

De moment, que sigui una realitat la trobada de les nacions europees, sembla que és cosa força difícil Les relacions cada dia més tivants de l'Anglaterra i França, augmenten en probabilitats de que passa a ésser un de tants bells projectes.

Per altra costat la crisi italiana allunya més les poques possibilitats que hi havia de que la malmesa Europa es vegés reconfortada per la mútua confiança de sos fills.

De tota manera cal tindre confiança. El remei vindrà. . si abans no han d'enllestir l'enterrament.

IRLANDA

Al revés de ço que esperavem i hauriem volgut, la normalitat no reneix pas a Irlanda.

Finida la lluita per a assolir la plana sobirania, un cop obtingut d'Anglaterra el reconeixement de la seva personalitat nacional, recomencen amb més cruesa que mai les lluites intestines promogudes pels diferents conceptes de religió

Ara són els catòlics, més tard els orangistes, uns per altres fan que la sang sempre embruti aquella terra que tanta n'ha vist brollar.

Veritablement, davant l'espectacle que estan donant els irlandesos, és palesa la diferència dels dos pobles irreconciliables. Cal suposar quin efecte deuen causar als anglesos les barbres lluites de religió de la illa veïna, ells que en aquest sentit arriben fins a la màxima tolerància.

El fet més horrorós darrerament succeït, és el del Veaver-Street on fou llençada una bomba en un rotllo d'infants, mentre aquests jugaven innocents de ço que un ser degenerat tramava contra d'ells.

Altres successos com aquest han ocorregut portant quasi sempre les de perdre els catòlics

Un aparell de guerra irlandès

que són atacats sens mirament pels orangistes i la policia de l'Ulster.

Ara es donarà el cas insòlit, de continuar aquest estat de coses, d'haver de demanar, els quins no fa gaire promotors dels mals somnis britànics, ajuda an els que tot i amb l'avinensa no deuen deixar de considerar enemics

SOCIALS

Ja de temps vé parlant-se de la reunió o conferència que en front la de Gènova hi ha intenció de convocar per part del Comitè Director de la Federació Sindical Internacional.

An aquesta conferència sindical, segons noves, hi han sigut convocats els comunistes espanyols.

Ve't aquí que en cas d'ésser acceptat el convit, hauran de demanar que guardin en secret el nom del designat, car mentre que en tot el món s'ha reconegut la legalitat del partit comunista, an el nostre pobre país tindre la mala pensada de dir-se comunista és pendre tanda d'hoste foragit del govern.

***

Contrariant els ideals sustentats per la nostra primera autoritat governativa, referent a la sindicació forçosa, el senyor Roselló ha manifestat que la sindicació forçosa avui per avui constitueix un perill. Segons ell per a començar cal sols parlar de sindicació professional.

L'acompanyen an aquest criteri no tan sols el Sindicat Unic, sinó que també les Associacions catòliques, quins pensen fer-li companyia en el viatge que el senyor Roselló té projectat per a Madrid.

Per la seva part dit senyor ha afegit que no podia ésser admès per les entitats obreres, ni pel Govern, qualque projecte de sindicació forçosa que's presenti, per la raó de que ella és oposada a l'article 13 de la Constitució.

Tot ço manifestat pel senyor Roselló ens està molt bé. Però millor ens estaria que no existís la Constitució. Aleshores potser podríem decretar una sindicació que, essent forçosa, segurament no seria per força.

***

En aquests últims dies ha ressucitat el famós assumpte d'En Nicolau, que ja és la centèssima vegada que'l veiem arribar d'Alemanya.

No és que nosaltres volguem donar una opinió determinada sobre la legalitat o no legalitat de aquest suposat delinquent. Però, francament, de ésser Directors Generals de la policia espanyola, fora de tindre'l dins el caixò de la taula, ens guardariem prou bé d'anunciar la seva arribada.

POLITICA ITALIANA

Altra vegada ha sigut víctima de les fúries parlamentàries, el bon home President del Concell de Ministres italià, Bonomi Aquesta vegada la seva bonhomia sembla que no li servirà per a res. Malgrat tots els esforços fets ha tingut de retirar-se davant del xut formidable de les oposicions.

La lluita sostinguda per la Corona i la Cambra popular ha sigut favorable an aquesta última. Davant la confiança reial de que ratificant els poders a Bonomi els partits arribarien a una reconciliació, la Cambra ha posat sos 295 vots contra 107. Això demostra prou bé que no és possible a Itàlia governar contra la voluntat dels grops demòcrates que s'oposen fermament a la omnipotència del partit catòlic i les debilitats del Govern vers el Vaticà.

Amb tot, la situació és altament difícil. Altra vegada sonen, per ocupar la Presidència ministerial, els noms de Giolitti, Orlando, Nicola. . i Bonomi. Veritablement la situació és fosca i costosa de resoldre per part del rei.

Hi ha qui vol comparar la situació dels governs italians amb els d'Espanya i tal cosa és, francament, una equivocació lamentable.

Si ens atenim unicament al fet de la crisi continuada, dels governs-llamp etc., potser sí. Però tinguem en compte que el govern italià ha sigut xutat pels representants del poble en noble lluita, mentre que els d'aquí són xutats vergonyosament per qui no sap ésser altra cosa que un gran paràsit.

PELEGRÍ

Poques coses podem dir que tothom no sàpiga d aquesta figura preeminent en el món sencer Ell, el doctor Nansen, és l'home que va en pelegrinatge demanant una almòina pels que en terra russa es revolquen corssecats per la fam.

La paraula del doctor Nansen ha fet compendre

El doctor Nansen

arreu del món el crim que la nostra generació contreia deixant desamparats an aquells dissortats que cap crim han comès.

Tan debò la paraula d'ell faci que una onada de compasió borri tants odis com amagaven el cor dels humans.

EGIPTE

Quasi inesperadament, ens ha arribat la nova de que l'Egipte recobra la seva plena sobirania. Els fets ultimament ocorreguts a aquell país feien creure altra cosa, però la diplomàcia britànica novament ens ha agradablement sorprès.

El prop-passat diumenge lord Allenby, després de la conferència celebrada amb M. Lloyd George i lord Curzon, sortí vers l'Egipte portant, sino la constitució difinitiva d'aquell poble, quan menys unes proposicions que indubtablement donaran satisfacció a la majoria nacionalista egipcia.

Aquestes proposicions són: 1.ª Cap potència estrangera no es podrà ocupar de les relacions exteriors de l'Egipte; 2.ª La Gran Bretanya servarà el dret de protegir als estrangers residents en el país, i 3.ª que les comunicacions de l'imperi britànic seran assegurades per quiscuna guarnició de l'armada metropolitana escalonades al llarg del canal de Sueç.

Naturalment que quiscuna d'aquestes proposicions equivalen a una intervenció directa dels anglesos en els afers egipcis, però cal reconèixer que ells enclouen un gran sentit lliberal si es té en compte l'actual estat de coses.

Els governants de l'Imperi confien que elles seran acceptades, no dubtant de que Sarwat patxa i Adly patxa, com també tots els altres polítics egipcians, no posaran cap obstacle al renovament de les negociacions interrompudes.

Així s'escriu l'història! Mentre l'admirable poble anglès. donant-se compte de la realitat, sacrifica bona part del seu domini colonial, an aquí els projectes de federació, base d'una pujança comú, és tingut pel pitjor dels barberismes.

gall d'indi. De humil i sumís, passa a ésser vanitós i despòtic. Cregut d'haver sortit de les urnes res més que per la seva cara, perd el món de vista i córre a proclamar-se independent. Arràn d'aquí, es torna inaguantable, car no hi ha rei que el governi, ni papa que l'excomuniqui.

Ens ha fet pensar novament amb els regidors que segons En Lerroux es pensen ésser-ho per dret diví, lo manifestat pel senyor Bernaldo de Quirós, pertanyent a la darrera fornada regidoresca.

Al tal senyor Bernaldo de Quirós el presentà el partit radical pel Districte II. Amparat pel partit radical anà a la lluita (?), com a radical menà tota la campanya i radicals són els que el votaren.

Els incidents que en tal mal lloc han deixat l'organització del partit, donaren al senyor Bernaldo de Quirós un company de candidatura, el senyor Ulled, quan és sabut que en el Districte II no poden els radicals aspirar més que a la obtenció d'un candidat.

El senyor Bernaldo de Quirós mantingué desplegada la bandera que representava el seu nom, i amb ella es llençà a la batalla. Ferm en lo que crèia el seu dret, enganxà als cartells de propaganda l'etiqueta, no radical, sinó del partit radical. Mostrà als correligionaris que poguessin dubtar de la seva filiació documents i lletres del quefe; es procurà l'apoi de persones significades de la comunió, assolint, armat de totes les armes lerrouxistes, la victòria.

Als vuit dies justos de la reunió de la Junta del Cens, en la que fou proclamat, es despenjà el senyor Bernaldo de Quirós amb unes declaracions per les que se surt del partit qual concurs sol·licità; parlà de caciquismes amb segell republicà, de gent que el segueix i d'amics seus en el camp radical, com en els demés camps de l'esquerra.

Nosaltres no votàrem al senyor Bernaldo de Quirós. Si, essent radicals, ho haguessim fet, li diríem ara, després de les declaracions, quantes són cinc. Ni militem en el partit, ni entre els vots per ell abastats, s'hi compta el nostre, sortosament.

Hem pres la ploma, per a remarcar la facilitat amb que aquí es canvia de camisa. Tot ço que ara, en possessió de l'acta pugui dir el senyor Bernaldo de Quirós del partit que acollí el seu nom, subsistia abans de les eleccions. Un mes enrera, les circumstàncies eren les mateixes.

Ja hem dit com no som de la parròquia, i com el plet no ens interessa, si no és de lluny.

Es per això que posem punt a aquesta nota, deixant la millor paraula per dir.

CONFETTI

—Penso anà al ball, i no sé
quin trajo podría fer-me
que «llamés» i no fos car.
—Hermosa, tinc una idea.
¿Vols una cosa de gust,
original, fina, esplèndida,
que serà l'admiració
de tota la concurrència?
—Quant hi hauría de gastar?
—Res; ni una trista pesseta.
—Això és bol... Què tinc de fer?
—Molt senzill; disfressa't d'Eva.

*

Sembla que En Maura vòlia
obrí avui les Corts: mes, quan
comunicà el seu propòsit
a alguns senyors diputats,
aquests varen oposar-s'hi.
—Fugi, home! - van exclamar:—
Les Corts en semblant diada?
Seria un gran disbarat.
No comprèn que causarien
perjudici al Carnaval?

*

Quan avui els balls de màscares
estiguin en el seu ple,
sabeu quina coincidència
podrà donar se, potsê?
Que'ls venedors de periòdics
diguin pels carrers, a crits:
—L'últim combat de Melilla,
amb tots els morts i ferits!

*

La dona d'un regidor
d'aquests que'l mes que vé cessen,
ha anat a no sé quin ball,
disfressada de marquesa.

La dona d'un d'aquests nous
que l'hu d'abril entrâ esperen,
hi ha acudit modestament,
disfressada de pagesa.
L'any que vé, si Déu ho vol
i les coses van com deuen,
ja veureu com al tal ball
seran dugues les marqueses.

*

—¿No tindria una careta
d'home, però d'expressió
marcadament *catalana*?
—Aquesta, tal vegada.
—Oi!...
Magnífic!... Ara emboliquí-la,
envii-la an En Cambó
i digui que és un regalo
que pot servir-li de molt

*

Quin febrê!... El primer diumenge,
eleccions de concejals,
que, mirin-se-les com vulguin,
són sempre un acte important.
El darrer, la gran diada
del pintoresc Carnaval,
amb la seva alegre rua
i els seus sorollosos balls.
I entremig, com «intermedi»
d'aquest frenètic trasbals,
el sorteig dels galans joves
que tenen d'anâ a soldats.
Eh!... Per sê el febrê, entre els mesos,
el més esquifit de l'any,
lo que és aquest, punyalada!,
ha sigut aprofitat.

C. Guma

REPICS

Està vist que el plet dels notaris catalans dependrà de la fermesa de l'opinió davant dels excessos de la «Gaceta».

Si ens mostrem amenaçadors, constants i enèrgics, el Dret Català se salvarà.

Però lo que deuen dir els exl nacionalistes de la «Lliga».

—Com ens atrevim a ensenyar les urpes, tenint En Cambó al Ministeri?

I contra aqueix mur oportunista s'esclafen totes les esperances.

I és que en el mercat del regionalisme tots els ous s'han tornat de «cámara».

De «cámara regia» que és lo pitjor que's podien tornar.

Llegim:

«Algunos elementos del Partido Radical tienen el propósito d'organitzar un *Banquete de la Victoria*.»

No sé pas què hi veuen!

Deuen volguer celebrar la victòria dels altres.

Per cert que's diu també que hi ha el projecte de fer un homenatge al gran Olivella, per haver sortit elegit darrerament.

Molt bé.

I de passada podríem, tots plegats, dedicar uns funerals a Barcelona.

Perquè de resultes d'aquesta,... la *Pubilla* se'n va al clot

---

El *ocaso* de la «Lliga» i la manduca catalana.

En Sagnier torna a treure la orella pel districte d'Arenys de Mar.

L'altre dia celebraren a Tordera un àpet i ve't aquí que els sagnieristes del districte *echaron la casa por la ventana* per a obsequiar a *don Joaquin*, el seu quefe

I... oh, sorpresa de les sorpreses!

En Sagnier, convertit en un nou don Alejandro, en els seus primers temps, refusà un excelent menú, dient que els seus plats *favoritos* eren el bacallà a la llauna, les mongetes amb arengada i el fricandó amb cebeta.

Oh... la democràcia bucòlica de certs senyors de la «Unió Monàrquica»!

Ens enterem amb satisfacció:

«Ha sido dirigido a Su Majestad el Rey, el siguiente telegrama:

«Los mozos últimos soldados del pueblo de Sarriá, protestan agregación Barcelona efectuada contra voluntad todo vecindario. Viva pueblo Sarriá »

Soldats que protesten davant del Rei?

Ja va bé, això!

Llàstima que aleshores del famós Parlament de Casp no s'estilessin els telegrames de protesta!...

Potser ara no'ns trobaríem com ens trobem

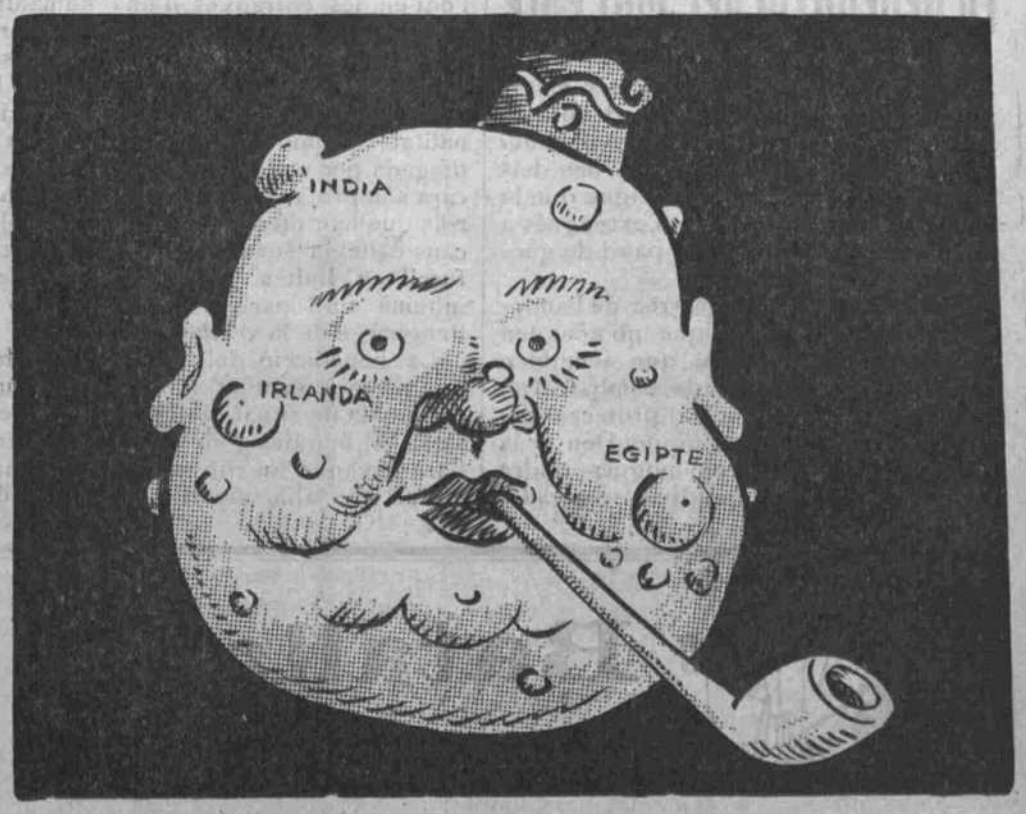
S'organitza, segons ens comuniquen, un Ideari quinzenal, *La Forja*

La Forja, segons llurs organitzadors, serà el portaveu de les noves orientacions emeses pels més alts prestigis de la raça llatina tota.

El caracter particular del nou Ideari en projecte es que no farà esment ni de llengues ni parers mentre aquests siguin profitosos per la regeneració humana.

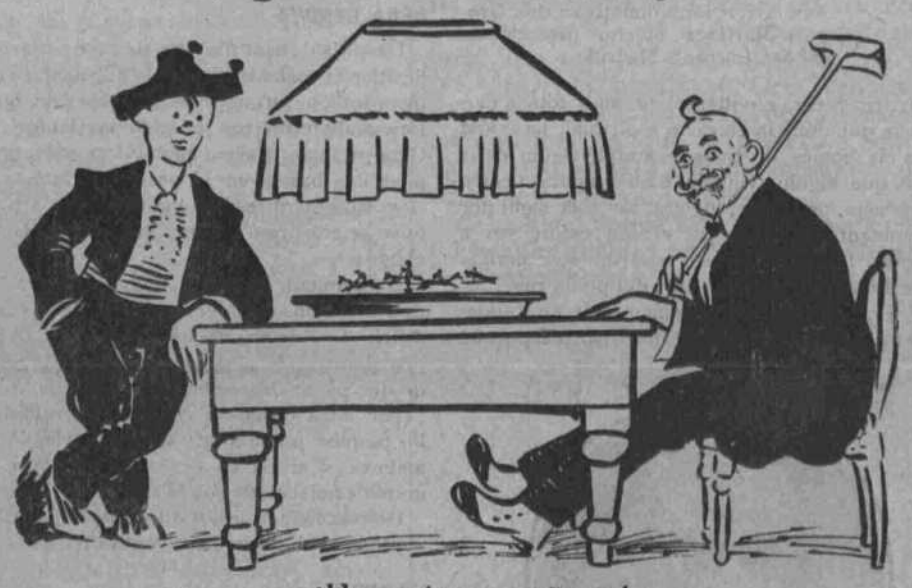
Bona sórt i que *La Forja* treballi de valent.

Lo que diu l'«englishman»

—Oi que estic bastant canviat, d'ensà que no m'havien vist?..

Reglamentació del jòc

—¡Hagan juego, señores!

Dança carnavalesca

—Encantats i agraïts, per nosaltres *la ballem* de ben altra manera.

Imprenta L'Esquella i La Campana :: Carrer de l'Om, 8.—Barcelona